

„Bizony mondom nektek, ha nem változtok meg, s nem lesztek olyanok, mint a gyerekek, nem mentek be a mennyek országába.”

(Mt 18,3)

Pálos Margit M. Paschalis

Boldogasszony iskolanővér

100 évesen, szerzetességének 80. évében 2022. január 4-én hazatért
a Mennyei Atya házába.

Temetése 2022. február 8-án 12:45-kor lesz a Rákoskeresztúri új köztemetőben (Budapest X. Kozma utca 8-10.). Életéért hálaadó szentmisét mutatunk be ugyanaznap 15:30-kor a Patrona Hungariae Katolikus Iskolaközpont kápolnájában (Budapest IX. Knézich u. 3-13.)

Paschalis nővér 1921. május 17-én, Szent Paszkál napján született Miskolcon. Elemi és polgári iskolai tanulmányait a Szatmári Irgalmas Nővérek miskolci Érseki Leánynevelő Intézetében végezte. Diákként lelkivezetője adta a kezébe Fink Mária Bonaventura szent életű iskolanővér önéletrajzát. Ennek hatására kérte felvételét 1935-ben, mindössze tizenégy évesen a Miasszonyunkról Nevezett Szegény Iskolanővérek szegedi anyaházába. 1940-ben kapott tanítói diplomát, rá egy évre kezdte meg a noviciátust. Ekkor választotta a Mária Paschalis nevet. Első fogadalmát 1942-ben, az örökfogadalmat 1947-ben tette le. A szegedi Polgári Iskolai Tanárképző Főiskola magyar–német–történelem szakén szerzett oklevelet.

Az államosításig a polgári iskolában tanított, ezután rövid ideig hitoktatóként dolgozott, majd Szegeden nővértársaival együtt alkalmi munkákból élt. 1950. június 10-én a rendi közösséggel együtt Ludányhalásziba internáltak. Innen családjához tért haza. Egy ideig gyári munkás volt, ezután 1952-től állami általános iskolában tanított Hódmezővásárhelyen, majd Csákberényben.

1955-ben a rend kérésére Budapesten beiratkozott az egyetem levelező tagozatára, és három év alatt középiskolai tanári képesítést szerzett, miközben a Patrona Hungariae Gimnáziumban volt osztályfőnök. A diploma megszerzése után 15 évig tanított Debrecenben. A Svetitsben három osztályt vitt el az érettségiig, elsősorban magyar nyelvet és irodalmat tanított. Emellett prefekta, igazgatóhelyettes, és 1971 és 1973 között házfőnök is volt. 1973-ban kérték fel, hogy vegye át a Patrona Hungariae Gimnázium vezetését. Öt éven át volt az intézmény igazgatója, majd 1978-ban nyugdíjazását kérte. Ezután több mint tizenkét évig élt a közösségtől távol, özvegy édesapját ápolva. A tanítás befejeztével is a rend javára munkálkodott: lefordított számos rendtörténeti jelentőségű dokumentumot, többek között a rendalapító, Boldog Jézusról nevezett M. Terézia Gerhardinger 13 kötetes német nyelvű levelezését magyar nyelvre, és több rendtörténettel foglalkozó könyvet is írt.

1991-ben, édesapja halála után tért vissza a budapesti közösségbe, ahol, amíg ereje engedte, tartományi titkárként tevékenykedett, de később is, mindvégig talált rá módot, hogy talentumai révén gazdagítsa a közösség életét. Szívében hordozta egykori tanítványait: amíg lehetett, rendszeresen részt vett diákszövetségünk összejövetelein. Derűjét, lelki békéjét utolsó éveiben sem veszítette el, naponta imádkozott a világ békéjéért, a rábízottakért és azokért, akik őt gondozták. Századik születésnapján tanúságot tett arról, hogy ugyan nem könnyű elfogadnia, hogy gyengeségében olyan helyzetbe került, mint egy gyermek, de az evangéliumot idézve vallotta, hogy ez az állapot is rejthet kegyelmeket.

Paschalis nővér – a „paschalis” latin szó jelentése: húsvéti – nevében hordozta a húsvét misztériumát. Krisztussal, Krisztusban élt élete végén a feltámadás reményében búcsúznak tőle *nővértársai és mindazok, akik szerették és tisztelték.*